Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1881. 30te Aargang.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Tabernaklet i Ogden den 21de Marts 1880.

(Fra «Deseret News.»)

Det glæder mig at have denne Lejlighed til at kunne være forsamlet med de Hellige her paa Stedet i Dag. Jeg kom her til for at overvære Børnenes Forsamling, men saa syntes jeg, at jeg vilde forblive her Søndagen over for ogsaa at tale lidt til Forældrene; og jeg vil bemærke, hvad de Fleste vel allerede forstaar, at vi have ikke vore Taler tilberedte paa Forhaand, men under Herrens Aands Indflydelse forvente vi, at saadanne Ting, som kunne tjene til Folkets Gavn og Glæde, ville blive meddelte. Naar vi derfor forsamle os i en Forsamling lig denne, burde vi alle, saa vel Talere som Tilhørere, erkjende, at vi ere i vor himmelske Faders Haand samt søge efter hans Helligaands Bistand, saa at Talerne maa kunne prædike tydeligt og forstaaeligt samt paa en Maade, som kan tjene til Forfremmelsen af Folkets Velfærd, og ligeledes for at Folket selv maa være beredte til at modtage saadanne Raad og Undervisninger, som maatte blive givne.

Vi indtage for Nærværende en besynderlig Stilling paa Jorden, maaske lidt forskjellig fra noget andet Folks, der nogensinde har levet. Vore Tanker, vore Ideer, vore Principer, vor Organisation, vore Lærdomme, vore Ordinancer og enhver Ting, forbunden med vore religiøse Anliggender, ere forskjellige fra andre Folks; og det er vor Mening, og ikke alene vor Mening, men de fleste af de Sidste Dages Hellige have endog en fuldkommen Overbevisning om, at de Principer og Sandheder, som vi have annammet, ere blevne os meddelte af den Almægtige. Vi vare ikke Opfinderne af de Principer, som vi tro paa, ej heller var Joseph eller Hyrum eller Præsident Young eller de Tolv, ej heller nogen anden Person eller noget Folk, som for Tiden er forenet med Præstedømmet eller Kirkens Organisation. Vi tro, at disse Ting ere blevne os aabenbarede af Herren, at de stemme aldeles overens med Principer, som tidligere have existeret, dog med den Forskjel, at

i de forskjellige Husholdninger, som have været paabegyndte paa Jorden siden dens Skabelse, har enhver enkelt Husholdning havt sin særegne Mission at udføre, med visse Pligter paahvilende dem, som have virket. Vi leve i den Husholdning, som udtrykkelig kaldes Tidernes Fyldes Husholdning, hvorom, som Skriften siger, „Gud haver talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage", og derfor indbefatter den Husholdning, i hvilken vi leve, nødvendigvis alt det, som indehavdes i nogen eller alle de andre Husholdninger, der have existeret paa Jorden før vore Dage. Følgelig have vi god Grund til at forvente, at alle de Organisationer, Tilkjendegivelser, Aabenbaringer og Meddelelser, som Gud nogensinde i de forskjellige Tidsaldre og Uddelinger aabenbarede Menneskene, ville blive gjentagne i denne. Som Følge heraf vil den Tid eller Husholdning, i hvilken vi leve, i flere Henseender blive forskjellige fra alle andre.

Der har saaledes for Exempel været hvad vi kalde den patriarkalske Tidsalder, som vedvarede baade før og efter Syndfloden. De Patriarker og Guds Mænd, som levede i hine tidligste Dage, stode i Forbindelse med den Almægtige, og de havde ligeledes Evangeliet. Og ikke alene modtoge de Aabenbaringer, henhørende til deres egen Tid og Slægt, men ogsaa med Hensyn til Fremtiden. Saaledes fortælles der, at Adam tre Aar før sin Død, samlede tilsammen et stort Antal af sit Folk samt det hellige Præstedømmes fremragende Autoriteter, og han velsignede dem, og idet han var fuld af den Helligaand forudsagde han, hvad der skulde vederfares hans Efterkommere indtil de sidste Dage, indbefattende alle de vigtigere Begivenheder, som skulde foregaa i de forskjellige Tidsaldre, ja lige til Endens Tid, hvad denne vor Jord angaar, og ligeledes dette, som har været eller skal blive frembragt i denne nuværende Husholdning. Og eftersom der siges, at denne Husholdning har været omtalt af alle de hellige Profeter fra de ældste Dage, maa den nødvendigvis have været hentydet til af Seth, Enok, Methusalem, Noa, Abraham, Moses og mange andre fremragende Mænd, som stode i Forbindelse med Herren og som ved Aabenbaring fra ham kom til Kundskab om hans Hensigter og Villie paa den Tid, i hvilken de levede. Mange lyttede til Sandhedens Principer i deres Dage. Enok var en mærkværdig Mand og havde en særegen Mission at udføre for Folket paa hans Tid; han var fuld af Profetiens og Aabenbaringens Aand; han havde ogsaa en kirkelig Organisation, der i en vis Udstrækning lignede vor egen, og han prædikede for Folket og advarede dem forud om visse Begivenheder, som skulde finde Sted paa Jorden. De Ugudelige bleve imidlertid vrede paa ham og hans Folk, ligesom de Onde undertiden blive vrede paa os i vore Dage; de holdt ikke af deres Undervisninger og Foretagender, hvorfor de lagde Raad op imod dem, og store Skarer forsamlede sig i den Hensigt at udrydde Guds Folk. Men Enok var iklædt Guds Kraft, Aand og Aabenbaring. Og medens han var under den Almægtiges Inspiration profeterede han, saa at hans Fjender samt Folket i Almindelighed skjælvede formedelst hans Ords Kraft: Jorden bævede og Folket flyede langt bort fra hans Nærværelse og vare ikke i Stand til at kunne skade ham, thi Gud var med ham. Formedelst Enoks og Ældsternes forenede Arbejde i de Dage blev Folket, som lyttede til hans Ord og troede Budskabet, som blev dem forkyndt, indsamlet; de bleve forsamlede paa samme Maade, som I have

været indsamlede. De byggede en Stad, som blev kaldt Zion, og Folket, som beboede den, var under Herrens Inspiration i mange Aar samt modtoge Vejledning, Undervisning og Formaninger fra Gud. Og tilsidst, eftersom Ugudeligheden tiltog og Vidnesbyrdet udsendtes iblandt dem, forsamlede de Gode, de Dydige, de Ædle, de Rene og alle dem, som frygtede Gud samt udøvede Retfærdighed, sig tilsammen og udgjorde saaledes Zions Stad, medens de Andre bleve mere ugudelige. Enok og hans Brødre profeterede for Folket angaaende de Straffedomme, som vilde ramme dem, thi de erklærede, at Verden vilde blive ødelagt ved en Vandflod. Maaden, hvorpaa Forplantningen af Menneskeslægten kunde fortsættes paa Jorden, blev imidlertid udpeget, og det blev aabenbaret for Methusalem, at hans Sæd vilde blive Midlet, hvorved dette skulde ske. Methusalem var saa begjærlig efter at dette maatte blive opfyldt, at han ordinerede sin Sønnesøn Noa, som var Lameks Søn, til Præstedømmet, da Noa kun var 10 Aar gammel.

Der siges endvidere, at Folket blev saa fordærvet, at deres „Hjærters Tankers Paafund var ikkun ondt for hver Dag", samt at det angrede Herren, at han havde skabt Mennesket. Men Herrens Tjenere gik ud og prædikede Livets og Frelsens Evangelium for det ugudelige Folk samt advarede dem imod den Ødelæggelse, som skulde komme paa Jorden. Førend denne store Elendighed fandt Sted, blev Enok og hans Stad forvandlet.

Forvandlingens Kraft var et Princip, som existerede i Kirken i hin Uddeling. Der er noget meget besynderligt forbunden med disse Ting. Nogle, som ikke tilhøre vort Samfund, kunne maaske ønske at spørge mig, hvorfra jeg har hentet mine Beviser. Til de Sidste-Dages Hellige vilde jeg sige, at vi faa dem ved Aabenbaring. Men vi tro ikke dette, sige Nogle. Dette kunne vi ikke gjøre for. Jeg taler nu til de Troende, til dem, som tror paa Gud, som tror Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog samt de Aabenbaringer, Herren har givet os, og dem, han vedbliver at meddele. Det er til Saadanne, at jeg i Dag taler angaaende disse Ting.

Bibelen giver os ikke nogen omfattende Historie angaaende disse Begivenheder; den er i Sandhed meget, meget fortfattet. Med Hensyn til denne store Mand, Enok, fortæller den os kun, at „han var ikke mere til, thi Gud tog ham bort." Dette er visselig en meget kortfattet Historie om en saa vigtig Gjenstand.

Derefter kom Syndfloden, som udbredte Død og Elendighed over Jordens Indvaanere; de bleve nemlig udryddede ifølge Profetierne, borttaget fra Jorden, berøvet deres Liv og Tilværelse, og deres Aander bleve indesluttede i Fængsel.

Efter nogle Tusinde Aars Forløb kom Jesus i Forbindelse med en anden Husholdning. Og da han optraadte paa Jorden og havde udført sin Mission samt havde lidt efter Kjødet og var bleven levendegjort efter Aanden, „gik han bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage." Og Tusinder af Mennesker, som havde lidt under Guds Vrede i saa lang en Tid, havde nu Lejlighed til at lytte til Evangeliets Principer i en anden Uddeling, som Jesus kom for at forkynde. Da han havde fuldført sin Mission paa Jorden blandt de Levende, gik han saaledes bort og prædikede for de Døde, som jeg med Rette kunde sige havde været fordømte i disse mange Aar. Og hvad var den særdeles Mission, han havde at forkynde? Han kom for „at

kundgjøre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et sønderknust Hjærte, at forkynde de Fangne, at de skulle lades løs, og at de Blinde skulle faa Syn, at udlade de Plagede i Frihed, at forkynde et Naadeaar for Herren." Dette var en Del af hans Mission; hele hans Gjerning er imidlertid endnu ikke fuldført. Men han kom for at frigive Fangerne, hvilket han gjorde i Aanden, efter at han var færdig med sin Mission i Kjødet.

Førend den Tid fremtraadte Noa som en fremragende Personlighed; han var anbetroet en vigtig Gjerning, som han troligen udførte, og han begyndte at oprejse en anden Slægt, der ligeledes levede i hvad der kan kaldes en patriarkalsk Husholdning. Og iblandt Noæ Efterkommere vare mange ledende og store Mænd. Der var saaledes for Exempel Melkisedek, som kaldtes Konge af Salem samt Fredsfyrsten, og om hvem Paulus gjør nogle besynderlige Bemærkninger, iblandt hvilke kunne nævnes, at Kristus var en Præst forevigt efter Melkisedeks Vis. Dersom dette forholder sig saaledes, maa Melkisedek naturligvis være en Præst efter Kristi Orden. Og eftersom Kristus indførte Evangeliet, saa maa Melkisedek ogsaa have havt Evangeliet og besiddet og forvaltet med det samme Præstedømme som Jesus. Vi læse ligeledes angaaende ham Noget, som er meget besynderligt, ifølge nogle Folks Ideer, nemlig, at han er „uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, havende hverken Dages Begyndelse eller Livs Ende, men lignet med Guds Søn bliver han Præst for stedse." Han maa i Sandhed være en meget besynderlig Mand, hvis han hverken har Fader eller Moder eller Herkomst og dog skulde være en Præst forevigt. Hvorledes forstaas dette? De fleste af Eder forstaar det allerede, men til Fordel for dem, som ikke gjøre det, vil jeg bemærke, at Apostlen Paulus her hentyder til Præstedømmet, som Melkisedek besad. Det Præstedømme, som Folket havde i Pauli Dage, var det aaronske eller levitiske Præstedømme, og for at en Mand kunde blive en Præst, maatte han være en virkelig Efterkommer af Aaron og af Levi Stamme, og han maatte være i Stand til at kunne bevise sin Herkomst helt tilbage til den Tid, da Præstedømmet blev givet til Moses i Ørkenen. Men det melkisedekske Præstedømme var forskjelligt herfra; det havde Intet synderligt at gjøre hverken med Fader eller Moder, da det var uden Herkomst, og de, som holdt det, vare derfor ikke meget afhængige af Fader eller Moder eller Herkomst for denne Myndighed, men dette Præstedømme er et evigt Præstedømme, forvaltet i Tid og Evighed. Og dette er hvad Paulus hentyder til, for at vise Forskjellen mellem dette og det aaronske Præstedømme, som da existerede blandt Jøderne.

Forbundet med det melkisedekske Præstedømme gives der forskjellige Gaver og Privilegier, hvilke Abraham var i Besiddelse af. Nogle antage, at Abraham var kun en Slags Faarehyrde, der var meget uvidende, at han levede i de mørke Tidsaldre og som Følge deraf ikke forstod ret meget, at han ikke var nogen forstandig Mand, men var meget lig dem, vi nu til Dags gjærne kalde gamle Særlinge. Men dersom vi undersøge hans Karakter og den Stilling, han indtog, og dersom vi forstaa Noget med Hensyn til de Principer, han udbredte, ville vi opdage, at hans Karakter var helt anderledes. I hans egen Beretning fortæller han os, at „han søgte efter Fædrenes Velsignelser og den Myndighed, hvortil han skulde ordineres for at kunne

administrere samme." Han siger endvidere: „Eftersom jeg selv havde været en Efterfølger af Retfærdighed og ønskede tillige at opnaa stor Kundskab, at blive en større Efterfølger af Retfærdighed og komme i Besiddelse af større Kundskab, at blive en Fader til mange Nationer, en Fredsfyrste, og eftersom jeg ønskede at modtage Undervisninger og holde Guds Befalinger, blev jeg en retmæssig Arving, en Højpræst med den samme Myndighed, som Fædrene havde; den blev mig meddelt fra Fædrene, den nedarvedes fra Fædrene fra Tidens Begyndelse, ja fra selve Begyndelsen, eller før Jordens Grundvold blev lagt indtil nærværende Tid, ja, den Førstefødtes Myndighed, som gaves den første Mand, nemlig Adam eller den første Fader, kom ned gjennem Fædrene til mig." Hans Fader var imidlertid en Afgudsdyrker, men han var muligvis i Besiddelse af sine Fædres Slægtregister, thi Abraham i sin Optegnelse vedbliver: „Jeg skal herefter forsøge paa at fremstille Tidsregningen, som løber tilbage fra mig selv lige til Skabelsens Begyndelse, thi Optegnelserne ere komne i mine Hænder, og jeg har dem i min Varetægt indtil denne Dag." Da han havde opdaget, at han havde Ret til Præstedømmet, søgte han efter en Ordination, og han blev ordineret af Melkisedek til det melkisedekske Præstedømme. Herren gav ham ligeledes visse Privilegier og Kræfter, hvilke vare store; og ikke alene blev han ordineret paa den Maade, som jeg har omtalt, men han søgte efter og erholdt større Kundskab fra Herren; thi Herren samtalede med ham og gav ham Urim og Thummim, hvorved han var i Stand til at kunne oversætte og læse, samt forstaa Guds Sind og Villie, Love og Hensigter. Og han gik endnu videre. Han bad Gud om visse Velsignelser, Privilegier og Kræfter, som tilhørte ham og som han antog vare opnaaelige for ham og som han troede han havde Ret til at komme i Besiddelse af. Herren viste sig for ham og aabenbarede ham visse evige Principer, som intet Menneske kan forstaa undtagen Gud aabenbarer dem — saasom Lovene for Planeternes Bevægelser og Planetsystemet, Jorden, hvorpaa vi bo, Solen, Maanen, Stjernerne og de forskjellige Legemer, som udgjør vort Solsystem, og derefter andre Sole og andre himmelske Legemer samt Lovene, som regjerer dem. Abraham skrev alt dette og var vel bekjendt med disse store Principer. Nogle Videnskabsmænd, som nu leve, søge at bevise, at han var Opfinderen af visse skjulte Principer, som de foregive ere opdagede i hvad der kaldes den store Pyramide i Ægypten — Principer, som ikke alene tilhøre Planetsystemet, men som fremstille Begivenheder, som endnu skulle finde Sted paa Jorden. Jeg skal ikke indlade mig paa at sige Noget angaaende Sandheden eller Usandheden af disse sidste Angivelser, da jeg ikke har undersøgt dem tilstrækkeligt til at kunne begribe dem, men jeg anfører det kun som mange store Mænds Mening angaaende Abraham og den Forstand, han besad. Men lad det være tilstrækkeligt at sige, at Herren selv underviste Abraham om vigtige Ting med Hensyn til vor egen og andre Verdener, og at han paa sin Tid besad større Lys og Forstand angaaende de omtalte Principer end hele den nuværende Verdens forenede Visdom.

En saadan Mand var netop Abraham. Hans Hjærte, Følelser og Hengivenhed stod til at tjene Gud. Og Gud velsignede ham og sagde til ham: „Jeg vil storligen velsigne Dig og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himmelen og som Sand, der er hos Havets Bredde" osv. Og Herren lovede ham end-

videre: „Udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi Du lød min Røst.“ Derfor indtog han en meget vigtig Stilling, og, som jeg sagde før, fordi han var en Patriark, havde han Evangeliet og det ham tilhørende Præstedømme, nemlig det melkisedekske Præstedømme.

Jeg har ikke til Hensigt i Dag at bevise, hvorledes alt dette er bleven bogstavelig opfyldt; det vil jeg overlade til Eder selv at opdage, men Guds Løfter til denne Mand er bleven bogstavelig opfyldt, ja, lige til nærværende Tid, indtil Fremkomsten af dette Værk, hvormed vi ere forbundne.

Nu, denne var en besynderlig Husholdning; det var under den samme Husholdning, som blev paabegyndt ved Noa. Vel var Noa ikke dens Grundlægger, men han var den Mand, som den Almægtige bevarede under Ødelæggelsen af den Verden, hvori han havde levet i over 600 Aar for at indføre den. Og Abraham var en af de fremragende Mænd, som virkede for Iværksættelsen af Guds Hensigter i hin Husholdning; der fandtes ligeledes mange Andre, som vare i Besiddelse af den samme Slags Intelligence, men han var en af de mest fremragende; derfor har jeg i Særdeleshed hentydet til ham.

Denne Husholdning efterfulgtes af en anden, som kaldtes den mosaiske Husholdning. Moses blev brugt som et Redskab til at udfri Israels Børn af den ægyptiske Trældom. Det havde været forudsagt, at Abrahams Efterkommere skulde bringes i Trældom og bo i Ægypten i over 400 Aar, hvorpaa de skulde udfries formedelst Guds Magt. Moses var det udvalgte Redskab, som Herren valgte til Udførelsen af dette Værk, og han var afhængig af Herren for al den Undervisning og Kundskab, som han annammede. Vi læse i Bibelen, at han ved en vis Lejlighed saae en brændende Tornebusk, som dog ikke blev fortæret, og idet han nærmede sig Stedet, hørte han Herrens Røst, som talte til ham og bød ham at drage sine Sko af sine Fødder, thi det Sted, han stod paa, var helligt. Han gjorde som han var bleven befalet. Herren fortalte ham derpaa, at han havde en Gjerning for ham at udføre, nemlig at han skulde gaa ned til Ægypten — hvor han var bleven opdragen fra sin Ungdom og hvor han var bleven oplært i alle Ægypternes Videnskaber — for at udfri hans Folk Israel af Trældom. I, som ere fortrolige med Bibelen, vide Historien desangaaende. Beskrivelsen er lang og jeg skal ikke indlade mig paa dens Enkeltheder. Lad det være nok at sige, at det lykkedes ham at befri Israel fra ægyptisk Trældom. Da hans Folk naaede det røde Hav, havde han Magt til at slaa Havet, saa at Vandet skiltes ad, hvorved en Vej blev aabnet for dem, saa at de undslap deres ægyptiske Forfølgere. Han ledte dem til Ørkenen, hvor de udelukkende maatte forstole sig paa Guds Barmhjærtighed for deres Ophold. Men eftersom de havde været i Fangenskab saa længe, var det vanskeligt for dem at forstaa mange Ting, som bleve dem meddelte, og der siges, at de begyndte at længes efter Løgene og Hvidløgene i Ægypten. Vi, som nu leve, kunde synes, at deres Smag var ikke meget delikat, men dette var nu deres Ønske; mange af dem syntes, at de hellere vilde gaa tilbage til Ægypten end at gjennemgaa de Lidelser, som syntes at møde dem i Ørkenen. Herren viste sig imidlertid for dem paa mange forunderlige Maader, og Moses, som var deres Leder og som var bleven særdeles beskikket af Herren, gik op paa Bjærget, hvor Herren gav ham visse Bud, som han nedskrev med sin egen Finger paa Sten-

tavler, der vare tilberedte i dette Øjemed. Moses var borte fra Folket i nogen Tid, samtalende med og modtagende Aabenbaringer fra den Almægtige, og da han kom ned, fandt han, at Folket, som han havde ført ud af Ægypten og for hvem Herren havde vist sin mirakuløse Kraft, havde gjort sig en Guldkalv, som de tilbade — omtrent det samme, som vi undertiden gjøre, uagtet vi gjøre Fordring paa at være meget mere oplyste end de vare — og de sagde: „Disse ere dine Guder, Israel, som opførte Dig af Ægypti Land." Da han saae denne Folkets store Ugudelighed, blev han meget vred paa dem, og han kastede Stentavlerne til Jorden og sønderbrød dem. Siden bleve andre Tavler tilberedte og den samme Lov blev skreven paa dem. Herren var meget nidkjær for at de som et Folk nøjagtigt skulde iagttage hans Love og lade sig regjere af Evangeliets Principer, som Moses lærte dem. Dette er en besynderlig Ide for Nogle, som ikke tro, at der fandtes noget Evangelium paa Jorden førend Jesus kom. Vi kunne ikke gjøre derfor, men Paulus vidste bedre Besked. Han fortæller os, at Moses prædikede Evangeliet til Israel i Ørkenen, men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke osv. (Hebr. 4, 2.), hvorfor Loven blev føjet til for Overtrædelsers Skyld. (Gal. 3 K.) Føjet til hvad? Til Evangeliet. Paulus forstod dette, hvad enten Menneskene i vore Dage gjøre det eller ikke. Og Moses kom selv ind til Guds Nærværelse, og ligeledes ledte han halvfjerdsindstyve Ældster, som bleve undervidste og beredte saaledes, at de kunde gaa ind til Guds Nærværelse og samtale med ham; men Folket frygtede for Gud, og da Herren viste sig for dem paa Sinaj Bjærg og da de hørte Tordenen samt saae Lynene og bemærkede, at Bjærget bævede, sagde de til Moses: „Tal Du med os, og vi ville være lydige; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke dø." De vare ikke beredte til at komme ind til Herrens Nærværelse; de vare ikke rene nok, ej heller forstode de Lovene og Principerne, som Gud havde givet. Men de knurrede og klagede bestandigt — ligesom vi undertiden gjøre; thi vi bemærke af og til den samme Aand og ikke saa sjælden finde vi dem iblandt os, som knurre mod Herren, eller idetmindste mod nogle af de Aabenbaringer, han har givet os, eller mod Præstedømmet, og ved mange Tilfælde uden Aarsag. Hvad havde Gud gjort for Israel? Han havde bragt dem ud af Ægypti Land fra Trældoms Aag og Underdanighed samt befriet dem fra deres Undertrykkeres Magt; og da Ægypterne forfulgte dem, adskilte han det røde Hav og lod dem gaa derigjennem i Sikkerhed, men ødelagde derimod deres Fjender, som forfulgte dem. Derefter forsynede han dem med Engleføde, Manna, da de manglede Fødemidler. Dette var al den Skade, han havde gjort dem — omtrent ligesaa stor Skade, som bliver tilføjet mange Andre, der knurre i vore Dage. De knurrede mod Gud, fordi han havde bortført dem, og mod Moses, fordi han havde været Redskabet til at gjøre det, medens Herren paa den anden Side kun prøvede paa at opfylde de Løfter, han havde givet Abraham, deres Fader, og brugte Moses som sit Redskab til at udfri Folket fra den Trældom, hvorunder de havde sukket saa længe; men paa Grund af deres Ugudeligheder, Overtrædelser og Gjenstridighed blev Loven tilføjet eller givet dem, hvilken var en Lov med kjødelige Bud og Ordinancer, om hvilken en senere Skribent sagde, „hverken vore Fædre, ejheller vi have formaaet at bære." (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Guds Forjættelser.

(Fra «Millennial Star.»)

Fremstaaende blandt de mange Aarsager, som de Hellige have til at glæde og fryde sig, er den Kjendsgjerning, at Herren gjennem sine hellige Profeter lige fra Verdens Begyndelse har givet mange herlige Løfter til sit Folk i de sidste Dage. Vi have været Gjenstand for deres Tale og Skrivning hele Tiden, og Herren har tilladt dem at skue fremad til vor Tid med Troens Øje og Profetiens Aand, og i deres Syner om himmelske Ting blev vor Fremtids Herlighed tydelig udfoldet for deres Forstands Blik. Vi kunne saaledes for Exempel anføre, hvad Profeten Malakias forudsagde angaaende de Ugudeliges store Ødelæggelse, naar Herren skal opbrænde dem, som stride imod ham: „Thi se, Dagen kommer, som brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den, som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som ikke skal lade dem Rod eller Gren. Men for Eder, som frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger; og I skulle gaa ud og tage til som fedede Kalve. Og I skulle nedertræde de Ugudelige; thi de skulle vorde Aske under Eders Fødders Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth. Kommer Mose min Tjeners Lov ihu, hvilken jeg befol paa Horeb, Skikke og Rette til al Israel. Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjærte til Børn og Børnenes Hjærte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Band." (Mal. 4 K.)

Kirken ventede fra April 1830 til April 1836 for Opfyldelsen af den sidste Del af denne store Profeti. Men den 3die April 1836 viste Profeten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Herrens Tempel, som de Hellige havde bygget i Kirtland i Ohio. Dette Syn beskrives saaledes i Joseph Smiths Levnetsløb, Side 121: „Da dette Syn var tilende (talende om Elias, som levede i Abrahams Dage), aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Se Tiden er fuldkommen inde, som omtaltes ved Malakiæ Mund, der bevidnede at jeg, Elias, skulde sendes førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes Hjærter til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slagen med Band. Derfor overdrages denne Husholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrens store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja er for Døren." Men før den Tid havde en Engel, den 21de September 1823, talt til Profeten Joseph i hans Faders Hus følgende Ord: „Se, jeg vil aabenbare Eder Præstedømmet ved Elias, Profetens Haand, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal plante de Forjættelser,

som gaves Fædrene, i Børnenes Hjærter, og Børnenes Hjærter skulle omvendes til deres Fædre, at ikke al Jorden skal blive aldeles ødelagt, naar han kommer." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 7 og 8.)

Vi finde endnu en Hentydning til denne store Begivenhed i en Aabenbaring, given gjennem Profeten Joseph i Fayette, Staten New York, i September 1830. Herren siger: „Og ligeledes Elias, hvem jeg har anbetroet Nøglerne til den Magt, at vende Fædrenes Hjærte til Børnene og Børnenes Hjærte til Fædrene, at ikke hele Jorden skal blive slagen med Band." (Pagtens Bog, Side 163; ny eng. Udgave 27, 9.) Vi se altsaa, at Herren baade gjennem sine gamle og nyere Profeter har forudsagt den store Begivenhed, som aabnede Principet om de Dødes Forløsning, ved at lade dem, som i denne Slægt have annammet Evangeliet, blive paavirkede til at skjænke Opmærksomhed til deres Forfædre i Aandeverdenen, dem, som ere hensovede siden „Frafaldet" fra den oprindelige Kristi Kirke, i de mørke Tider, som paafulgte Apostlenes Martyrdom. Vi forundre os over denne forvendte Slægts Kortsynethed, naar vi tænke paa de store og vigtige Forjættelser, som opfyldes angaaende de Hellige i vore Dage. Og Tidernes Tegn antyder, at om en kort Tid vil Folkets Opmærksomhed paa en umiskjendelig Maade blive hendraget paa Profetierne angaaende „Nationernes Fortvivlelse", som ifølge Frelserens Ord skulde gaa strax forud for hans andet Komme. Vi sige til de Hellige: Frygter ikke, I Guds udvalgte Folk, men værer ved godt Mod, thi Eders Forløsning stunder til og en Løn, som vil forskrække de Ugudelige i deres Synder og som vil faa dem til at forundre sig over Storheden af den Gud, vi tjene, vente Eder. Thi vi leve i „vanskelige Tider", og Modstanderen bestræber sig for at ødelægge Guds Folk, men han vil ikke blive i Stand til at gjennemføre sine Planer, dersom vi holde fast ved de Forjættelser, som ere os givne af Herrens Tjenere.

Uddrag af et Brev. Broder Christen Jensen, som efter en to Aars Mission i disse Lande rejste tilbage til sit Hjem i Zion i Fjor, skriver fra Mount Pleasant, Sanpete Co., Utah, iblandt Andet Følgende: „Den 30te Juli ankom jeg i Forening med Broder George Frandsen til Nephi, hvor vi mødte vore Familier og nogle af vore Venner, som vare komne der til for at byde os velkommen og ledsage os til vore Hjem i denne Dal, som vi naaede samme Aften. Jeg behøver næppe at sige, at Gjensynet af vore Hjem samt vore Familier og Venner gjorde os overordentlig glade; vore Hjærter vare i Sandhed fyldte med Taknemmelighed til vor himmelske Fader for hans Beskyttelse og Varetægt over os og vore Familier under vor lange Adskillelse. Jeg glædede mig meget under min Virksomhed i gamle Danmark som en Forkynder af det glade Budskab til mine Medmennesker, men jeg glæder mig ligesaa meget over den Lejlighed, jeg nu har i Hjemmet til at virke for den samme ædle Sags Fremme, om end paa en noget forskjellig Maade. Jeg anser ikke mit Arbejde for at være endt, men derimod at Herrens Gjerning kræver hele min fremtidige Opmærksomhed og Evne. Høsten her i Countiet har i Aar været temmelig god; de Hellige i Almindelighed føle vel og ere fulde af Nidkjærhed for Guds Riges Opbyggelse. Arbejdet paa Templet i Manti skrider godt fremad. Omtrent 219,000 Dollars er allerede bleven anvendt paa

denne Bygning samt paa Tilberedelsen af Pladsen, eller rettere Bjærget, hvorpaa det bygges. Af ovennævnte Beløb har denne Stav alene ydet 89,000 Dollars. Vi glæde os til Tiden, da vi skulle have Lejlighed til at indgaa i denne Bygning for at udføre hellige Ordinancer til Frelse for vore afdøde Slægtninge og Venner, for at vende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes til Fædrenes osv. samt berede os for Herrens Tilkommelsesdag.

Mit Vidnesbyrd til baade Hellige og Fremmede i mit Fødeland er det samme nu, som den Gang jeg vandrede iblandt dem. Jeg veed, at dette Værk er af Gud og ikke af Mennesker og at det Evangelium, som vi forkyndte, er Guds Kraft til Saliggjørelse for Enhver, som tror. Jeg vil opmuntre de Hellige i Danmark til fremdeles at være trofaste til de Pagter, de have sluttet med Herren. Hold fast ved Sandheden, som har frigjort Eder, da vil Herren velsigne Eder og i sin egen belejlige Tid aabne Vejen for Eders Udfrielse fra Babylon."

Korrespondance.

Aalborg, d. 22de Decbr. 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Tirsdag Aften den 7de ds. forlod jeg Aalborg i den Hensigt at foretage en Missionstur til Vendsyssel, og den følgende Dags Aften (Onsdag) overværede jeg tilligemed Brødrene John F. Thorup og Larsen et Møde i Hørby Skole, Hørby Sogn. Dette Møde var bleven bestemt af Pastor Erichsen til Volstrup, som i Forvejen havde været indbudt til at overvære et Grensmøde i Lilleskjærp, men da han i Stedet for at komme Kl. 3 om Eftm., som han havde lovet, først indfandt sig Kl. 5 og undskyldte sig da med, at Værelset, hvor Grensmødet afholdtes, var for lille, bestemte han ovennævnte Forsamling i Skolen, i den Hensigt grundigt at drøfte „Mormonspørgsmaalet", og han inviterede vore Missionærer og Enhver til at overvære. Mødet, der var berammet til Kl. 6 Aften, overværedes af omtrent 400 Mennesker, foruden en luthersk Provst, to Præster og tre Skolelærere. Paa den bestemte Tid fremstod Hr. Erichsen til Volstrup og forklarede Hensigten med Mødet samt bad alle Tilstedeværende om at bevare den bedste Orden, da Mødet i modsat Fald vilde blive hævet; derpaa beskikkede han Skolelærer Nielsen til Mødets Formand. Denne bemærkede derpaa, at eftersom der var nogle „Mormonmissionærer" fra Amerika tilstede, vilde han foreslaa, at hver Side brugte en halv Time ad Gangen til at tale, og at Tiden blev delt lige mellem begge Parter.

Pastor Erichsen tog derpaa Ordet og begyndte sin Tale med at sige, at Mormonerne troede, at Gud skabte Verden af visse Elementer, men han og den Kirke, hvortil han hørte, troede, at den blev skabt af Intet; den lutherske Kirke kjendte ikke til nogen anden Aabenbaring end Bibelen, men den var alligevel bygget paa Apostlenes Lærdomme. Han beklagede sig over, at vore første Forældre toge af den forbudne Frugt og troede, det vilde have været til stor

Gavn for Menneskene, dersom de ikke havde faldet. Derefter indlod han sig paa et længere Angreb mod celestialt Ægteskab og iblandt en hel Del andre Løgne bemærkede han, at Brigham Young i 1855 havde 36 Koner samt sagde, idet han hentydede til et Par Skriftsteder, at han ikke var bange for at møde os i det gamle Testamente, men saa trak han sig dog pludselig tilbage med den Forklaring, at eftersom vi ikke levede under det gamle Testamente, havde vi Intet dermed at bestille. Idet han omtalte Daaben, indrømmede han, at smaa Børn ikke kunde gjore nogen Pagt med Gud, men dette var heller ikke nødvendigt, thi Gud gjorde jo Pagt med dem, hvilket var tilstrækkeligt*. Talen helt igjennem bestod af lignende Taabeligheder, og han formaaede aldeles ikke at bevise Noget af Skrifterne. Han talte under Indflydelsen af en meget ondskabsfuld Aand og var hele Tiden meget forvirret. I det Hele var hans Prædiken saa bitter, fornærmende og ophidsende, at den i Almindelighed blev dadlet af alle Tilstedeværende, som havde Forstand nok til at kunne bedømme den for sig selv.

Dernæst blev jeg forestillet for Forsamlingen, og ved Beviser fra den hellige Skrift gjendrev jeg de Argumenter, som Pastoren havde fremført mod vor Lære. Uagtet han havde anmodet Forsamlingen om at vedligeholde god Orden, var han dog den Første, som nedlod sig til at gjøre Forstyrrelse, medens jeg talte, ved at raabe „Hør" temmelig højt, medens han samtidig kastede Øjnene omkring, ligesom for at se, hvem det var, anstillende sig som om det ikke var ham. Enhver vidste imidlertid at det var ham selv, der streg, og hver Gang jeg fremførte Skriftsteder for at bevise Urigtigheden af hvad han havde sagt, sukkede han saa vemodigt. Førend jeg satte mig ned benyttede jeg Lejligheden til at bære mit Vidnesbyrd for Forsamlingen om Sandheden af det store Sidste-Dages Værk.

Pastor Wittrup til Torslev traadte derpaa op, eller rettere, han blev tilsyneladende meget mod sin egen Villie skubbet op paa Forhøjningen, og med stor Besvær lykkedes det ham at gjentage nogle falske Beskyldninger og Løgne, som han hændelsesvis havde læst i et Skrift, betitlet „Undervisning om Mormonerne", der var skreven af Apostater og udgivet af det britiske Traktatselskab i 1863, og hvis Opgave var at skulle fremstille vore Lærdomme i et falsk Lys samt sværte Joseph Smiths Karakter. Han udslyngede Løgne og Fornærmelser næsten i det uendelige, og efter at have anstrængt sig af alle Kræfter i omtrent 20 Minuter, svigtede hans Hukommelse ham; han kunde nemlig ikke huske flere Usandheder om os, og da han ikke ellers var i Stand til at kunne sige Noget, satte han sig ned, efter at have udfoldet sin Uvidenhed for alle Tilstedeværende; hans Bemærkninger vare af en saa lav Beskaffenhed, at de ikke ere Omtale værd, og medens han med Hænderne begravet i Lommerne halvvejs til Albuen stod og talte, lignede han i Sandhed en Slags Lediggænger, som man kan se paa Gaden fortællende Historier, mere end en Evangeliets Forkynder.

Broder John T. Thorup blev derpaa forestillet for Forsamlingen, og han benyttede en halv Time med at gjendrive Pastor Wittrups Beskyldninger.

Provst Hansen fra Skjæve var den næste Taler. Da han fremstod, spurgte Formanden de Forsamlede om de ønskede, at vi skulde svare paa Hr. Hansens Tale.

* Pastorens Kjendskab til det danske Sprog maa være meget begrænset. Med Pagt (Lat. pactum) forstaar man: „En imellem To eller Flere indgaaet Forening, hvorved gjensidige Forpligtelser paalægges." osv, (Molbech).

I samme Øjeblik sprang Pastor Ericksen op og sagde: Da jeg er Præst for dette Pastorat samt Formand for Skolekomiteen og denne desuden er min Forsamling, paastaar jeg, at Provst Hansen skal være den sidste Taler, og naar jeg siger det, saa er det nok, og hvis der findes Nogen, som ikke er fornøjet hermed, kan han gaa sin Vej; vi have hørt nok af dette (menende vore Lærdomme) og ønske ikke at høre mere". Vi gjorde Indvendinger mod en saadan Fremgangsmaade, da Forstaaelsen var, at vi skulde benytte det halve af Tiden, men det er en Selvfølge, at vore Bemærkninger ikke havde nogen Vægt; de forstode, at de vare komne i en temmelig alvorlig Knibe, og nu ønskede de at redde sig ud deraf saa snart som muligt, og gjorde saaledes Fordring paa baade det første og sidste Ord.

Provst Hansen skred derpaa til at forsvare sine Lærdomme, og uagtet han ikke tog sin Tilflugt til saa mange falske Beskyldninger og Fornærmelser, som hans Embedsbrødre, fremkom han dog med mange urigtige Angivelser. Iblandt Andet sagde han, at den romersk-katholske Kirke var oprindelig den sande kristne Kirke, og uagtet den var falden, havde den dog bibeholdt Sakramenterne og Ordinancerne. Aarsagen, hvorfor spæde Børns Bestænkelse ikke var omtalt i Bibelen, var fordi Daaben først blev indstiftet af Jesus faa Dage før sin Himmelfart. (?) Han tilstod, at vi vare meget nidkjære i vor Missionsvirksomhed og at vore Bestræbelser kronedes endog med betydelig Held, men dette Held tilskrev han den Kjendsgjerning, at vi fremhævede for Folket Zions Herligheder samt det, der kunde tilfredsstille Kjødets Lyster. Han var meget forbauset over Ældste Orson Pratts Erklæring i det celestiale Ægteskab om at vore Aander havde en Forudtilværelse og sagde, at han aldrig havde vidst, at han var mere end 30 Aar gammel, men ifølge Pratts Mening maatte hans Aand have levet i over 5000 Aar. Her bad jeg om Tilladelse til at hendrage hans Opmærksomhed paa hvad Job siger i sit 38 Kap., hvis Rigtighed han indrømmede. Efter at have fortalt os mange Gange, at vi ikke maatte kalde os Kristne, sluttede han med at gjentage den lutherske Konfession og Troesartikler og med tilsidst at bede Herrens Bøn; han bad nemlig „Til os komme dit Rige", efter at have anvendt $1\frac{1}{2}$ Time med at stride derimod, efter at det var bleven dem tilbudt. Hvilken Urimelighed!

Den almindelige Mening iblandt de af de Tilstedeværende, som vare fornuftige og havde Dømmekraft, var, at det Hele fik et for os heldigt Udfald, og uagtet vi ikke havde lige Lejlighed med vore Modstandere, fik vi dog Anledning til at kunne bære vort Vidnesbyrd for mange Folk, som vi ellers ikke vilde have havt Lejlighed at tale til. Den følgende Aften (Torsdag) afholdt vi i Nabolaget en velbesøgt Forsamling, hvor jeg talte en Time og 40 Minuter og modbeviste med Bibelens Ord de mange falske Forklaringer, som Præsterne havde gjort Aftenen forud, samt dvælede ved Evangeliets første Principer. Herren velsignede mig med en rig Fylde af sin Aand, og jeg føler mig overbevist om, at det Hele vil have gode Følger og tjene til Guds Værks Fremme der i Egnen.

Jeg foretog derefter en Rundtur gjennem Hjørring, Frederikshavns og Sæby Grene og talte i elleve Forsamlinger. Adskillige andre Møder vare bestemte, men det ugunstige Vejr forhindrede deres Afholdelse. Jeg ankom her til Søndag Aften, tidsnok til at prædike til en meget stor Forsamling af Fremmede; Salen var næsten fuld. To Personer vare blevne døbte her i Sta-

den under min Fraværelse og En blev døbt medens jeg opholdt mig i Hjørring.

De her i Konferencen værende Brødre fra Zion ere alle vel og arbejde med Nidkjærhed for Værkets Fremskyndelse. I det Hele taget ere Udsigterne ganske lovende.

Ønskende Dem selv og Brødrene paa Kontoret et godt og glædeligt Nytaar og bedende at Herren stedse maa velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling, forbliver jeg

Deres Broder og Medarbejder for Evangeliets Sag,
Simon Christensen.

Halvaarskonferencen i Saltsøstaden.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat fra Side 111.)

Kl. 2 Eftermiddag.

Præstedømmets forskjellige Kvorumer satte sig paa de dem anviste Pladser.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang: O God, our help in ages past.

Bøn af Ældste Albert Carrington.

Koret sang: O God the eternal Father.

Ældste Orson Pratt foreslog dernæst for Konferencen Kirkens Autoriteter, hvilke alle bleve enstemmigt vedtagne til Opholdelse af ethvert Kvorum af Præstedømmet, som rejste sig hver i følgende Orden og opløftede sine Hænder mod Himmelen: 1) de tolv Apostle og deres Raadgivere; 2) Patriarkerne og Stavspræsidenterne med Raadgivere samt Højraadene; 3) Højpræsterne; 4) de Halvfjerds; 5) Ældsterne; 6) Biskopperne med deres Raadgivere; 7) det mindre Præstedømme: Præster, Lærere og Diakoner; 8) Præsidenterne for de forskjellige Kvorumer og tilsidst hele Menigheden: Mænd og Kvinder paa Gallerierne, Forhøjningen og Gulvet.

Forslagene vedtoges som følger:

John Taylor opholdtes som Profet, Seer og Aabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden.

George Q. Cannon som første Raadgiver i det første Præsidentskab.

Joseph F. Smith som anden Raadgiver i det første Præsidentskab.

Wilford Woodruff som Præsident for de tolv Apostle.

Som Medlemmer af Apostlenes Kvorum: Wilford Woodruff, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Albert Carrington og Moses Thatcher.

Som Raadgivere til de tolv Apostle: John W. Young og Daniel H. Wells.

Francis Marion Lyman som en Apostel i de Tolvs Kvorum.

John Henry Smith som en Apostel i de Tolvs Kvorum.

Efter at det første Præsidentskab var bleven vedtaget til Opholdelse, bleve Forslagene først vedtagne af nævnte Kvorum og siden af ethvert Kvorum i ovennævnte Orden.

Ældste George Q. Cannon bekjendtgjorde, at eftersom ethvert enkelt Kvorum havde stemt særskilt for den nu vedtagne Forandring, og eftersom det vilde vare forlænge samt var unødvendigt at

følge den samme Orden med Hensyn til de øvrige af Kirkens Autoriteter, vilde de blive foreslaaede for Konferencen paa den almindelige Maade. De bleve enstemmigt hver for sig opholdte som følger:

Præsident Taylors Raadgivere, de tolv Apostle og deres Raadgivere bleve opholdte som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Som Kirkens Patriark: John Smith.

Som de første syv Præsidenter for de Halvsjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock. Henry Herriman, Horace S. Eldredge. Jacob Gates, John Van Cott og W. W. Taylor.

Som Kirkens præsiderende Biskop: Edward Hunter med Leonard W. Hardy og Robert T. Burton som Raadgivere.

John Taylor som Kirkens timelige Forvalter.

De tolv Apostle, deres Raadgivere og Biskop Edward Hunter som Raadgivere til Kirkens timelige Forvalter.

Albert Carrington som Præsident for det vedvarende Emigrationsfond for de Fattiges Indsamling, og F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, John W. Young, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, Wm. Jennings, John R. Winder, Henry Dinwoodey, Robert T. Burton, A. O. Smoot og H. B. Clawson som hans Medhjælpere.

Orson Pratt som Kirkens Historieskriver og General-Registrator med Wilford Woodruff som Medhjælper.

Truman O. Angel som Kirkens General-Arkitekt og T. O. Angel jun. og Wm. H. Folsom som hans Medhjælpere.

Som en Revisions-Komite: Wilford Woodruff, Erastus Snow, F. D. Richards og Joseph F. Smith.

George Goddard som Konferencens Skriver.

George F. Gibbs som Kirkens Hurtigskriver.

Præsident George Q. Cannon sagde: Jeg holder i min Haand Lærdommens og Pagtens Bog og ligeledes en Bog, kaldet «Pearl of Great Price» (Den kostelige Perle), hvilke Bøger indeholde Aabenbaringer fra Gud. I Kirtland blev Lærdommens og Pagtens Bog i dens oprindelige Form, saaledes som den først blev trykt, forelagt Kirkens Embedsmænd og Medlemmer for Antagelse. Da den siden er bleven forstørret med Aabenbaringer, som ikke fandtes i den første Udgave, har man anset for Visdom at forelægge disse Bøger med deres Indhold for denne Konference, for at se om Konferencen vil antage disse Bøger med deres Indhold som Guds Ord, der er gjældende for os som et Folk og en Kirke.

Præsident Joseph F. Smith sagde: Jeg foreslaar, at vi antage og anerkjende de Aabenbaringer, der indeholdes i disse Bøger, som Aabenbaringer fra Gud til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og til hele Verden.

Forslaget blev assisteret og vedtaget med enstemmigt Votum af hele Konferencen.

Præsident George Q. Cannon oplæste en Fortegnelse over saadanne Beløb af det vedvarende Emigrationsfonds Tilgodehavende, som de forskjellige Stavspræsidenter anbefalede til Eftergivelse og som tillige bifaldtes af Præsidenten for Fondet. Det udgjorde et samlet Beløb paa 337,015 Dollars og 64 Cents.

Konferencen gav med enstemmigt Votum sit Bifald tilkjende med denne Handling af det vedvarende Emigrationsfonds Selskab.

Den hellige Nadver administreredes.

Præsident John Taylor sagde, at det var tilfredsstillende for ham at vide, at Kirkens Organisation var nu fuldstændiggjort. De Tolv havde raadslaget med

hverandre med Hensyn til Spørgsmaalet om det første Præsidentskab, og det, som var bleven gjort i Dag, troede han var anerkjendt af Herren saa vel som af Folket. Hvad hans egne Følelser angik, havde han ønsket at forblive iblandt de Tolv, men, som Broder Pratt tydelig havde forklaret, Gud har en Orden i sit Rige og det var vor Pligt at iagttage den. Han var derfor tilfreds med Forandringen. Naar Alting var i Orden, var det rigtigt og passende, at det første Præsidentskabs Kvorum blev besat. Han tragtede ikke efter at opnaa denne Stilling, men han ansaa det for en stor Ære at være et Medlem af Guds Kirke og Rige. Han havde meget nøjagtig undersøgt de Principer med Hensyn til Præstedømmet, som vare fremlagte for Præstedømsmødet, og Enhver burde nøje gjøre sig bekjendt dermed for at de kunde blive mere fortrolige med de Pligter og Ansvarligheder, som paahvilede dem i deres forskjellige Kaldelser. Herren aabenbarede alle disse Ting, ellers kunde vi aldrig have erholdt dem; vi havde ikke Verden at takke for dem. Han talte med stor Tilfredshed om den bestemte og eftertrykkelige Maade, hvorpaa de Tolv havde udført deres Pligter som det første Præsidentskab, samt deres Beredvillighed til nu at træde tilbage fra denne Stilling og indføre den Orden, som Gud havde indstiftet i sit Rige, naar den rette Tid kom. Efter at have erholdt de Tolvs Bifald, var det anset for Visdom at lade hvert Kvorum stemme særskilt og derefter hele Forsamlingen, hvilket var udtrykkelig Guds Røst og Folkets Røst. Hvor Guds Aand hersker, der er Fred og Enighed. Lad os søge efter at lære Guds Villie og Hensigter at kjende og derefter at gjøre derefter. Han velsignede Præstedømmets forskjellige Kvorumer og Kirkens Organisationer, indbefattende Sangkoret og Alle, som elske Zion.

Ældste Wilford Woodruff ytrede sin Taknemmelighed over hvad han havde hørt og seet igjennem Dagen. Det var et høitideligt Syn, at bevidne de Tusinder Mænd, som holde det evige Præstedømme, rejse sig paa sine Fødder i Endrægtighed og med opløftede Hænder opholde Guds Tjenere i deres forskjellige Stillinger. Det vil have sin Virkning, ikke alene paa Jorden men ogsaa i Himmelen. Han omtalte de Ansvarligheder, som paahviler dem, der holde Præstedømmet, og han troede, de vare blevne ordinerede i Aandeverdenen førend de kom her til Jorden. Dersom Noget skulde tjene til at gjøre os ydmyge for Herren, burde det være dette, at vi have været kaldede til denne hellige Kaldelse. Han sagde, at han i Løbet af de sidste ti eller tolv Aar havde havt flere Sammenkomster med Profeten Joseph Smith, og for nylig med Brigham Young, Heber C. Kimball, Jedediah M. Grant og Andre, og han havde modtaget flere værdifulde Undervisninger af dem. Han bad Gud, at vi maatte forherlige vor Kaldelse i denne Prøvestand, saa at, naar vi have gjennemgaaet den, vi da kunne møde disse gamle og nye Hædersmænd, som ere gaaede foran os. Det betaler sig ikke at apostasere, men det lønner sig derimod at forblive trofaste indtil Enden.

Koret sang: The Spirit of God like a fire is burning.

Paa Præsident Taylors Opfordring rejste hele Forsamlingen sig og istemmede Sangen.

Konferencen sluttedes til den 6te April 1881 Kl. 10 Form.

Taksigelse af Præsident Joseph F. Smith.

George Goddard,
Konferencens Skriver.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)

(Fortsat fra Side 95.)

Den skrækkelige Ødelæggelse efterfulgtes af den herligste Tidsalder, som omtales i Nephiternes Historie. Den overordentlige Elendighed afløstes af en Fylde af Glæde. Den korsfæstede Forløser aabenbarede sig for Folket og betjente dem. Med sin egen Røst forklarede han Frelsningsplanens skjønne og herlige Principer for dem samt gjentog det evige Evangeliums tydelige og hjærteoplivende Sandheder paa samme simple og kjærlige Maade, som han havde lært dem til sine Disciple i Jerusalem, og han forkyndte endog større Sandheder samt udførte mægtigere Gjerninger, paa Grund af Nephiternes større Tro. Han organiserede ligeledes sin Kirke iblandt dem og kaldte tolv Apostle, som bleve hans særdeles Vidner samt hans Kirkes præsiderende Myndighed. Disse skulle paa den store Dommens Dag sidde som Dommere over Nephis Sæd, og selv skulle de dømmes af de tolv Apostle, som han havde udvalgt og kaldet blandt Jøderne. Forrest iblandt disse nephitiske Tolv, stod Nephi, som paa Grund af sin Alder, sin tidligere Stilling eller sin store Godhed, eller maaske paa Grund af alt dette forenet, var anerkjendt af Frelseren ved forskjellige Lejligheder som den mest fremragende af hans Slægt. Nephi maa paa den Tid allerede have været en ældre Mand, da han havde holdt Optegnelserne i over 33 Aar siden hans Faders Bortgang fra denne Jord; og eftersom denne Begivenhed fandt Sted, da den ældre Nephi var temmelig gammel og Nephi var hans ældste Søn, kan det med Rette antages, at dersom han var en af dem, som døde, da han var 72 Aar gammel, maa hans Dage paa Jorden ikke have været mange efter hans guddommelige Mesters Bortgang.

Uagtet Nephi selv var bleven døbt og han i den forbigangne Tid havde døbt Mange, befalede Jesus alligevel, eftersom en ny Husholdning nu var bleven aabnet, at de Tolv, som han havde udvalgt, skulde døbe hele Folket; siden efter gav han dem Magt og Myndighed til at meddele den Helligaand. Nephi var den Første, som blev døbt iblandt dem alle; han døbte derefter de andre elleve Medlemmer af hans Kvorum, og da dette var gjort, bleve de fyldte med den Helligaand og Ild; ja de vare bogstavelig omgivne af Ild, som kom ned af Himmelen, medens hellige Engle administrerede og uddelte Rigets ubeskrivelige Velsignelser til dem.

(Fortsættes).

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.